

nok til en fornøjet Overveielse af, hvorvidt en yderligere Udvidelse maa anses for nødvendig for Forsvaret. Feltartilleriet alene vil efter det foreliggende Forslag kræve en Udvidelse, som beløber sig til 1 General, 3 Oberstlieutenanter, 4 Kapitainer og 21 Premierlieutenanter. Som nogen Erstatning for de 4 Reservebatterier har man foreslaaet 4 Forstærkningsbatterier.

Fæstningsartilleriet blev i 1867 organiseret paa 6 Kompagnier, af hvilke 4 tænkes anvendte til Kjøbenhavns Søbefæstning, og de andre vare til Disposition andetsteds. Nu er imidlertid Søbefæstningen siden 1867 bleven betydelig forstærket, navnlig med Hensyn til Armering med svært Skjts, og Enhver, som er kjendt med Forholdene og veed, hvilke Forbringinger der maa stilles til Befalingspersonalet, om man ellers vil vente at udrette Noget med Nutidens fortrinlige Skjts, vil indrømme, at 2 Stabsofficerer, 6 Kapitainer og 8 Premierlieutenanter — og det er det hele Antal af faste Officerer ved vore 2 Fæstningsbatailloner, — snarere er for lidt end for meget til at sikre en god Anvendelse af en Bestyning, der blandt Andet nu alts bestaar af 50 Stkr. 11" Kanoner. Til Anvendelse andetsteds bliver der altsaa Intet tilbage; og dog kan man ikke tænke sig et Forsvar af Landet gennemført, uden at der vil blive Brug for Fæstningsartilleri til Betjening af Positionsskjts i forud forberedte Stillinger. Man har vel til Anvendelse under særegne Forhold, ved et Forsvar af Hovedstaden, den Kjøbenhavnske Bøbnings 2 Artillerikompanier; men dels er det en meget ringe Styrke og dels ville disse Kompagnier neppe kunne udrette Meget uden en kyndig Ledelse, som maa komme andetsteds fra. Det er derfor absolut nødvendigt at give Fæstningsartilleriet en betydelig Udvidelse; og 4 Batailloner à 4 Kompagnier ville ikke være for meget, dersom de Krav, som en Krig absolut vil stille, blot nogenlunde skulle tilfredsstilles. De 2 Batailloner ville omtrent medgaa til Besætning paa Søforterne, og kun 2 Batailloner ville da blive disponible til Søbefæstning iland og andetsteds.

Man har endvidere i nærværende Forslag søgt at undgaa den abnorme Maade, paa hvilken Artilleriet er stillet efter Hærløven af 1867 med Hensyn til fortsatte Øvelser med indkaldt Mandskab. Efter denne Lov indkaldes der ved hele Artilleriet kun de hjemsendte Feltkonstabler af sidste Aargang, d. v. s. ialt omtr. 60 Mand, og Artilleriet møder derfor ved Leirøvelserne kun med 2 sammenskiftede Batterier. I nærværende Forslag er Artilleriet med Hensyn til fortsat Øvelse med indkaldt Mandskab stillet lige med de andre Vaaben, saa at det ved større Øvelser kan blive repræsenteret paa en saadan Maade, at disse dog nogenlunde kunne komme til at give et Billede af virkelige Krigsforhold.

At de i Hærløven af 1867 indeholdte Bestemmelser angaaende Hærens Forsyning med Befalingsmænd have vist sig meget utilfredsstillende, indrømmes af Alle; et Udvalg paa 15 Medlemmer, nedsat af Folkethinget i dette Foraar angaaende et Forslag om Forandringer i Hærløvens Aldersgrænsbestemmelser, er enigt i at kalde Ulemperne i saa Henseende ved den bestaaende Ordning for „konstaterede og stadig stigende“. Navnlig er Bakanceres Antal blandt de værnepligtige Befalingsmænd, specielt Sekondlieutenanterne, saa stort, at det er indlysende, at man maa foretage en Hovedforandring i disses Uddannelse, om man ellers vil kunne vente at faa en rigelig og god Tilgang til denne Befalingsmandsklasse. Man har i nærværende Forslag fulgt den Vej, som man i tidligere Forslag var slaaet ind paa, nemlig at forforte Uddannelsesløbet derved, at man lader Sekondlieutenantuddannelsen begynde strax efter den første Uddannelse som Rekrut i særlige Skoler, og at henlægge Uddannelsen til de forskellige Vaaben. Ved det Første vil man formentlig opnaa en rigeligere Tilgang, og ved det Andet en bedre, for de enkelte Vaabens Lære mere afpasset Uddannelse end den, der nu kan erhverves ved Officerkolen, hvor alle Vaabens Sekondlieutenanter faa den samme Uddannelse. Ved at henlægge disse Skoler til de enkelte Vaaben og eventuelt, idetmindste for enkelte Vaabens Vedkommende, til flere Skoler, vindes der endvidere, hvad der ikke er uvigtigt, at de, der skulle bruge de nævnte Befalingsmænd, ogsaa faa Ansvar for Uddannelsen, mens ved den nuværende Ordning dette Ansvar er fordelt paa flere Steder, nemlig paa Afdelingen, der har erklæret Vedkommende for egnet til at uddannes til Sekondlieutenant, og som har givet ham den praktiske Uddannelse, og paa Officerkolen, som har givet ham den theoretiske Uddannelse.

Hvad Hærens Forsyning med faste Officerer angaar, da har Erfaringen vist, at Officerkolen trods det store Hul, der var at dække, da den begyndte sin Virksomhed, har været istand til at tilføre Hæren faste Officerer i saa godt som tilstrækkeligt Antal og nogenlunde tilstrækkelig uddannede. Men da der i den nærmeste Tid vil komme en forholdsvis betydelig Afgang blandt Hærens faste Officerer, og da disses Antal efter nærværende Forslag er forøget, vil der være Anledning til ogsaa her at gjøre Afdgangen lettere for de unge Mænd, som ønske at gaae denne Vej, hvilket opnaas ved at lade Bestemmelsen om, at kun Sekondlieutenanter kunne indtræde paa Officerkolen i den Klasse, der uddanner til fast Officer, falde bort. Kunne de, saaledes som det er foreslaaet, begynde deres Uddannelse umiddelbart efterat Rekrutuddannelsen er afsluttet, blive de faste